HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

לפוסקה חלה. שהוא עומד בתוכה מוכח להחזירה מבעי למאי מתמת הסמוכה לה משמע לזורקס: **לרי מיבול עלה בורא דמילחא.** בבדיעבד להכי ליה בשמעתא לי כור של מלח לומר לך טעמו של דבר. ליפנא מחריפא לבשמעתא עליה כור של מלח לא תוכל להשוותם זו לזו:

מחשבתו. שנתכוון לפנותה מתוך זו לא נתקיימה הלכך לא גזרו מבעי למאי מחתת נתקיימה מחשבתו וגזור לילמא זימנין מחריתי שדי להו לרש"י: **ולא לידבר.** קודם לפייה על שנגמרו שהיה שבת או שמלאכה זו משובה: **נמלן שבירו.** הא לא מסיק מדעתיה ליפא ליטעמיך על כך: **ולא לאיחדר ולידבר.** קודם לפייה: **מי מחייב.** מחשת בפייתו: **מחלפה ופופה.** מחלת המלאכה ופופה. לא נוהגה לו שנגמרו עד שנגמרה עבירה: **לאחרים.** אחר שרחה ובא לפניו ליטעול לרחותה קודם שיבא מבירו לידי מיוב מחשת: **ורי אומרים לו לאדם.** לא ומחת מיסור קל כדי שלא יתמייב מביריך עונש חמור: **בהדיא.** סקילה. ובלשון פשיטותא ולא בלשון בעיא מתני רב מתני לה בריך לרבא להמה דקתני ומתן לתוך ידו של בעל הבית הרי הגמה זו שנעל מתוכה הרי עקיבה: **קנוטה.** המפץ הומיל ונקלט בחוירה של רשת הרבים כמי שהומחה בתוכו הוא ועי"ג הלא נח: ובמוך

כאן לחצר אחרת. ולפוך להמזירה דקתני לה להמזירה מהלו קאמר הלא להמזירה למאי מחרת: **ומאי שנא.** הזו כנגד זו מיירי[א] בבדיעבד לחצר אחרת ואנא לחיכוך מיוב מחשת למוטיב מהכ"ע לרכ"ש ד"ה בדיעבד אחת ואנא לחיכוך מיוב מחשת אם הכ"ר[ב] בדיעבד אחת ואנא לחיכוך מיוב מחשת מפסיק אם הכ"ר[ג] **ואלא** דאהדר ואידבר **מי מחייב.**

תימה לרישני לימת לידי מיוב מחשת בדקתמר בסמוך קודם שיבא לידי מיוב מחשת בדקתמר בסמוך **ורבי** אומרים לו **לאדם חבא בשביל שיזכה חבירך.** והא דתמר בבבל מערבין (עירובין לב: ופס) [רבי סבר ניחא][ד] ליה לחבר לרישבד שלא נעשה חיוב קלילה ולא ליעבד עם החבר לרישבד רבה[ה] **אחת** כדי שלא יהכל ע"ס טבל על ידו לתמר לי' מלא לך בלבלה של מחיים מחתני' לחבל הכא שלא נעשה חיוב קלילה ולא ליעבד עם החבר לרבינא היכי דמי אילימא בשוגג ולא אידבר ליה למאן התירו[ו] **ואלא** לאו דאיהדר ואידבר ליה למאן התירו א"ל רב אחא בר אבי חטאת או לא התירו א"ל רב אחא בר אבי מין לומריס לו מחת מפני מחתמני' שלא יבא מביאו לידי לישור חמור ולומר ריב"ח לפני למדיק עלמו מין לפטוח משם להתיר **להסם**[ז] עליון שיעשה חיסור קל ולא יעשה חיסור חמור על ידו שלא הכא המעשה של חיסור כבר נעשה וממילא יגמור[ב] **לא** יעשה מפני חיסור קל בידים והא תנן בהשולח (גיטין דף מג: ופס) מי שחליו עבד וחליו בן חורין כופין אם רבו ועושה לותו בן חורין ותע"ג דבהכיא פירקא (דף לח:) ש"ר יהודה כל המשחרר עבדו עובר בעשה לשלוח שלא יהא עבד לרשות הרבים, ומחרר אם שחליו עבד ולא מלא שם ר' ומחרר אם עבדו להשלימו לי' מלוה לרבים שמי ועוד י"ל דלוקה ליכא דפשע קמחר וכי לומריס לו לאדם חבא כדי כו'[ט] ומפי שפיר הא דתמרי' בריש תמיד נשחט (פסחים דף נט. ופס) **לתמי** עשה דפסח אם בו כרת ומפי עשה להשלמה וקא עברי כהנים בעשה להשלמה ומקריבין למחוסר כפורים כדי שיבא שחתה ומליה את שחטיו[י] **לע"ג** דהוי שבות וגבי מליה שחתה ומליה בת מורין שנהגו בה מנהג הפקר וכפו אם רבה בהשולח (גיטין דף לח:)[יא] **משום** שהיתה מחזרת וממליחה עלמה לזנות ולומרי[יב] **לשמעון** (ב"ק יט:) והוי נמי כמלוה לרבים[יג] **קודם שיבא לידי איסור סקילה.** ול"ת מפי בעית היא זו אם התירו לרחותה בשבת ומי ריב"ח[ב] **דאם** לא התירו לא מיתייב סקילה כיון שמעית מלרחות ע"י מה שלמו לוקרין לו וכן בשחטים בש"ס השתא (דף נב. ופס) על השחה ולחימל שעמידו לבריסה במקום כרת שלמא לא מיתייב כרת ולמאן דאמר לא מיתייב כרת אפילו מיתה ליכא למיעבד פסח ומ"ת היכי לתי לידי חיוב סקילה[כב] והא התרתה שפך הוא דבשעה שהדיק פא בתנור שמא היה בדעתו לרחותה קודם שיבא לידי איסור סקילה ומה שלא רצה שמא יבא התרתה ביוה"כ ויבא ליכנס בהיכל ויחתרו בו[יד] **ואפילו** תאמר אם לא היה בדעתו לרחות קודם שיבא לידי איסור סקילה ומי ריב"ח לימין שהדיק פא בתנור של התרתה שמא היה בדעתו לרחותה קודם שיבא לידי איסור סקילה ומה שלא רצה שמא יבא לידי חיוב סקילה ולא הוי התרתה שפך הוא[כג] **בשלמא** שפך הוא[כד] דשמא לא יבא לידי חיוב סקילה[כה] **ועכשיו** שמשבר כעפיה אין יכולין להתרותו הלא הוא התרתה שלא עליון (ד' ב.) וי"ל דר"ע סבר לחורק דמי כיון דבשלמא שהיא מלאכה גרועה אין לו לחייב אלא לוקה אותן שהיו משבין בשבת לעל[ו] **אבל** למאי ד"ה חייב דאמר **קלוטה** כמי **שהונחה.** כשהחפץ בידו של עני או של נע"ס לא שייך קלוטה דהא כשנותן נע"ס לתוך ידו והוציא לא מחייב ליה בשייתה היא כשום מקום דבעינן הנחה על גבי מקום ד' וכשמשמע קלא דשמוך דת"ר זרק הא מני מחריס היא משמע דפליגי רבנן עליה אם כן היכי קאמר הכא ד"ה חייב אם כן היא בשייתה מני ורמה הלא קשה מידי שיעמיד ר"ע ורבנן כמתניתין והלא בשייתה דיחה ליה להעמיד מתני' כר"ע: **דאמרינן** קלוטה כמי שהונחה דמיא. וקשה לר"י דמאי פריך למימרא דפשיטא ליה לרבה מנא ליה דפשיטא ליה לרבה מי משום דקאמר הא מני ר"ע היא[לח] היינו משום דלר"ע אית ליה ממה נפשך קלוטה כמי שהונחה דמי[לט] **אבל** מלינא דרבנן מספקא ליה ולכבי לא הוה מצי למימר הא מני רבנן היא ואם היינו מומרים הא דקאמר שעל רבי עקיבא סבר קלוטה כמי שהונחה דמי ורבנן כו' הכל מדברי רבה היא שפיר לך אין נראה לפוסקי פלוגתייהו[מ] **אלא** למאי דלמו שאר מולדות לנוסחה: **אבל** למאי ד"ה חייב דאמר קלוטה כמי **שהונחה.** כשהחפץ בידו של עני או של נע"ס לא שייך קלוטה דהא כשנותן נע"ס לתוך ידו והוציא לא מחייב ליה בשייתה היא משום דקאמר הא מני ר"ע היא[לח] היינו משום דלר"ע אית ליה ממה נפשך קלוטה כמי שהונחה דמי[לט] **אבל** מלינא דרבנן מספקא ליה ולכבי לא הוה מצי למימר הא מני רבנן היא ואם היינו מומרים הא דקאמר שעל רבי עקיבא סבר קלוטה כמי שהונחה דמי ורבנן כו' הכל מדברי רבה היא שפיר לך אין נראה לפוסקי פלוגתייהו[מ] **אלא** למאי דלמו שאר מולדות לנוסחה: **אבל** למאי ד"ה חייב דאמר **קלוטה**